

J.G. Bellett

Zien op Hem Die zij doorstoken hebben

‘Maar één van de soldaten doorstak Zijn zijde met een speer en terstond kwam er bloed en water uit’.

Johannes 19:34

Het water en het bloed stroomden uit de zijde van Christus om getuigenis ervan te geven dat God ons eeuwig leven heeft gegeven; en dit leven is in Zijn Zoon (1 Joh. 5:11). Het water en het bloed zijn de twee getuigen, die God gaf aan Zijn Zoon en aan het leven dat zondaars in Hem kunnen vinden. De zonde doorboorde de zijde van Jezus; de daad van de soldaat was het bewijs van de haat van de mens. Het was een daad van geweld, die door de overwonnen vijand werd bedreven na de strijd. Het was het op luide toon uitspreken van de diepe vijandschap die er leeft in het menselijk hart tegen God en tegen Zijn Christus. Maar de rijkdom van Gods genade, die hierin voorzien heeft en die meer dan overvloedig is, valt des te meer in het oog. Want de liefde van God heeft op deze manier ook het antwoord gegeven op de haat van de mens. De punt van de lans van de soldaat raakte het bloed aan en de fontein die de zonde uitwist, werd geopend. Het bloed en het water kwamen uit de doorboorde zijde van de Zoon van God.

De lansstoot, Pieter Paul Rubens

De Grote Verzoendag was volle werkelijkheid geworden. Het water van de reiniging, de as van de rode koe, was nu volledig beschikbaar voor de zondaar. Daar was het Lam! We kunnen denken aan het lam dat Abel had geofferd, en aan het bloed dat Noach had vergoten en dat de vrije loop gaf aan de rijkdom van Gods genade tegenover zondaars. We kunnen denken aan de ram op de berg Moria, en aan het bloed dat dagelijks stroomde rond het koperen altaar in de tabernakel. Het wijst allemaal op het bloed van Christus, dat de enige losprijs is voor talloze miljoenen verlost die voor de troon van God zullen staan.

Toch werd het lichaam van de Heer niet verbroken, hoewel het doorstoken werd om de bron te kunnen worden van het reinigende bloed en water – de middelen die ons redden en reinigen. Het Paaslam moest geslacht worden, maar niet één van zijn beenderen mocht worden gebroken. Christus zou het hele voornemen van Gods liefde volbrengen, doordat Hij de eerstgeborenen verlost van de macht van de verderver; maar buiten die grens is Hij heilig, geen onheilige hand mag Hem aanraken. Jezus moet kunnen zeggen, als Hij God prijst: *'Al mijn beenderen zullen zeggen: HEERE, wie is aan U gelijk! U redt de ellendige van wie sterker is dan hij, en de ellendige en arme van wie hem berooft'* (Ps. 35:10). Zo was het met de Heer, toen Hij aan het kruis hing. In elke bijzonderheid zien wij de Zoon van God. Als wij Hem vergezellen naar het graf, zien wij weer de Zoon van God. Hij werd toen niet meer aan de overtreders gelijkgesteld en was *niet* bij de goddelozen in Zijn dood. Zijn graf was *onder de rijken*. Twee eerbare zonen van Israël kwamen Hem huldigen: Jozef van Arimathea en Nicodemus namen het lichaam van Jezus, dat zij balsemden

met welriekende specerijen en wikkelden in linnen windsels. Daarna begroeven zij Hem in het nieuwe graf van Jozef.

Nog iets moeten we hier opmerken. Toen het lichaam van Jezus werd doorboord, gebeurde dit niet alleen opdat er getuigen zouden zijn van Godswege: het bloed en het water. Maar het vond ook plaats, opdat er gelegenheid gegeven werd om te vervullen wat geschreven staat: *'Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben'* (Zach. 12:10). En dit woord, dat profetisch het berouw van Israël aankondigt op de laatste dag, karakteriseert de daad van Jozef en Nicodemus en maakt hen tot vertegenwoordigers van het berouwvolle overblijfsel. Zij kwamen als laatsten in de orde van het geloof. Bang voor het ongelovige volk en de ban van de synagoge hadden zij niet volhard met de Heer in Zijn verzoeken. Zij waren Zijn discipelen geweest in het geheim, zij waren traag van hart. Aan het einde evenwel erkenden zij de Heer en kwamen ertoe te zien op de Doorstokene. Zij namen het lichaam, dat door de soldaat beledigd en mishandeld was, van het kruis af. Terwijl zij Hem van het kruishout afnamen, konden zij niet vermijden dit doorboorde lichaam te zien. Men kan zelfs zeggen dat zij rouw over Hem hebben gedragen, want hun harten werden liefdevol tot de Gekruisigde aangetrokken. Zo zal het met Israël zijn. Zij komen ook als de laatsten in de orde van het geloof en zijn traag van hart, maar ten slotte zullen zij Hem zien. Zij zullen Hem aanschouwen, Die zij doorstoken hebben en zullen rouw bedrijven zoals men treurt over een enige zoon (Zach. 12:10)).

Zo was het met Jozef en Nicodemus, en zo zal het later met de inwoners van Jeruzalem gaan. Deze beide Israëlieten eisten als echte kinderen van Abraham het lichaam van de Heer op. Overeenkomstig het geloof van de aartsvader eerden ze het door het in een nieuw graf te leggen (vgl. Gen. 23:19). Als ware onderdanen van de Koning van Israël, brachten zij Hem de eer die Hem als Zoon van David toekwam (vgl. 2 Kron. 16:14). Zij overdekten het lichaam rijkelijk met kostbare specerijen en legden het in de tuin in een rein graf, waarover de geur van de dood nog nooit was gegaan.

Voor de wereld zijn alle dingen voorbij in deze tweede tuin, de tegenhanger van de hof van Eden. Om het zo eens te zeggen: hier rust de tweede Mens in de dood. In de eerste tuin was de eerste mens geplaatst, terwijl hij toegang had tot de boom van het leven, maar in de afdwaling van zijn weg verkoos hij de dood. Hier in de tweede tuin wordt de straf van deze afdwaling gedragen. Jezus smaakte de dood, zonder de boom van de kennis aangeraakt te hebben. In de eerste tuin stonden alle bomen die aangenaam waren om te zien en goed om van te eten. Hier ziet men alleen het graf van Jezus. Daar loopt, wat de mens betreft, de zonde van de mens op uit. Maar wacht eens! Door dit alles heen zal de Zoon des mensen weldra de

dood van deze dood worden en de macht van de hel tenietdoen, om leven en onvergankelijkheid aan het licht te brengen en opnieuw in de tuin de boom van het leven voor de mens te planten. Als de derde dag aanbreekt, zal de tuin, getuige van Jezus in de dood, de Zoon des mensen zien opstaan, triomferend in een overwinningsleven voor zondaars.

Bron: Commentaar op Johannes

